

ETIOPIAN LÄHETIT

JEESUKSEN SYDÄMEN ASIALLA

PROLOGI – JOHDANTO

Nuorten ilta Helsingin Kaisaniemessä lähestyi loppua. Otan varovasti muutaman askelen kohti salin perällä seisovaa Raamatun opettajaa. Kättelemme ja esittelen itseni. Tiukasti silmiini katsoen hän kysyy: *”Oletko sinä Tapio Räisäsén poika?”* Myöntävän vastauksen jälkeen kuulen yllätyksekseni ihmisestä, jota en muista tavanneeni, mutta joka muutti sukumme iankaikkisuussuunnan. *”Tunsin vaarisi hänen viimeisinä vuosinaan. ’Ryövärin kädenpudistus’ on todistus, jota käytän usein puheissani. Vaarisihan tuli aikoinaan elävään uskoon vankilassa ja myöhemmin hän asui pelastusarmeijan asuntolassa täällä Helsingissä. Tutustuin häneen sekä seurasin hänen elämäänsä, kun hän säännöllisesti kävi nuorten järjestämissä katulähetysilloissa. Hän ajautui kuitenkin uudestaan alkoholin kiroukseen, mutta sai lopulta uskoa syntinsä anteeksi vielä viimeisillä voimillaan kuolinvuoteellaan, puristaen setäsi kättä yhteisen uskon merkiksi.”*

Sielunravintoa saaneiden opiskelijoiden puheensorina täytti salin. Ihmettelen miksei minulla ole kunnon muistikuvia vaaristani elävänä. Muistan hämärästi, kuinka tulimme Etiopiasta takaisin Suomeen hänen hautajaisiinsa ja seisovani arkun vieressä sekä valokuvan, jossa katselen arkussa makaavaa ruumista. Vielä kaukaisempi sekä epätodellisempi muistikuvani on kaljusta vanhasta miehestä hymyillen istumassa keittiön pöy-

dän ääressä. Uskonsilmin näen vaarin kyllä kirkkaudessa. ”*Vaarisi oli yläpeä lähetystyössä olevasta pojastaan. Hän esitteli minulle usein kuvia pojastaan sekä hänen perheestään Etiopiassa.*”

Hämmentyneenä ihmettelen miten lähisukulaisteni elämät ovat voineet puhutella ihmisiä! Voiko kukaan kuvitella heitä kuvattavan uskonsankareiksi? Olavi-vaarini alkoholinkäyttö turmeli hänen kuusilapsisen perheensä elämän ja edesauttoi Elina-mummin kuoleman alle viisikymppisenä. Heidän esikoispoikansa Tapio joutui kärsimään aliravitsemuksesta, kodittomuudesta, kahden sisaruksen antamisesta adoptoitavaksi, viidentoista kansakoulun kulkurielämästä, rakkauden puutteesta ja rikkinäisen lapsuuden aikaansaamasta huonosta itsetunnosta. Kuvailisin heitä paremminkin kurjiksi, köyhiksi, syntisiksi, heikoiksi ja sairaiksi armonkerjäläisiksi. Pohdinnoissani näen heidän silti eläneen ja yhä elävän elämänsä Jumalan kunniaksi. Heidän elämästään on saanut näkyä Jumalan suuruus, rakkaus, laupeus ja armahtavaisuus. Jumala ei kunniaansa jaa. Vaimonsa puukotuksesta sekä murhayrityksestä vankilaan joutunut alkoholisti sai kokea armon ja vastaanottaa uskon lahjan vankilasellissä. Taphtuma synnytti suvussaan herätystä ja Jumala kutsui Tapion, lapsena riisitaudin sairastaneen huonekalupuusepän, lähetystyöhönsä Afrikkaan. Tätä armollista hullutusta maailma ei ymmärrä.

Ristin evankeliumi on juuri tällaista hullutusta. Jeesus kärsi ja kuoli – syyttömästi. Syytön kuoli syyllisten edestä. Jeesuksen sijaiskuoleman ja ylösnousemuksen kautta lahjoitettava pelastuksen ihme tarjotaan ilmaiseksi jokaiselle. Murhaajat, avionrikkokat, varkaat, valehtelijat, pelkurit, elämässään epäonnistuneet, itse asiassa kaikki me pahat sekä syntiset

ihmiset saamme syntimme anteeksi ainoastaan uskomalla Jeesukseen. Jeesus kärsi ristillä eikä sanallakaan tuominnut murhaajiaan. Sydämesään hän kävi kamppailua ihmiskunnan puolesta ja jatkaa tuota kamppailua tänään. Intohimoisesti hän rukoilee ja lähettää meitä kohtaamaan ihmisiä sekä kysyy: *”Haluatko sinä elää elämäsi Jumalalle kunniaksi?”* Kadottamalla elämämme Jeesuksen tähden, elämme Jumalan kunniaksi ja se on parasta, mitä meille voi tapahtua.

Siirrymme vielä aikaan ennen sähköpostia, ajanjaksoon, jolloin presidentti Urho Kaleva Kekkonen toimi viimeistä kauttaan Suomen tasavallan presidenttinä. Nuoripari oli juuri vihitty kristilliseen avioliittoon pastori Sakari Kähkösen toimesta Kokkolan Kaarlelan kirkossa. Iloisten ja innostuneiden lähettäjien saattamina tuore aviopari lähti Afrikkaan. Viikkojen matkustamisen jälkeen väsyneinä, mutta onnellisesti, he saapuivat Demoin Dollon pieneen maaseutukaupunkiin. Kaupunki elää yhä omaa rauhallista elämäänsä kaukana Länsi-Etiopiassa, syrjässä pääkaupunki Addis Abeban sykkeestä ja vaikutuspiiristä. Pian avioparin saavuttua Etiopian kommunistihallinto sulki maan kristilliset kirkot ja kansallisti ne yhteiskunnalliseen käyttöön. Vainottu seurakunta joutui elämään piilossa maan alla.

Täällä sekä näissä olosuhteissa Helena ja Tapio löytäisivät yhteisen kutsumuksensa. He oppisivat yhdessä kuuntelemaan ja tottelemaan Jumalaa ennemmin kuin ihmisiä. Jumalan äänen kuunteleminen ja totteleminen oli saanut jo johdattaa heidät Etiopiaan. Sama kuuliaisuus antoi heille elämisen rauhan Jumalan kanssa. He olivat tunnustaneet Jeesuksen elämänsä

Herraksi. Nyt he oppisivat aviopuolisoina ymmärtämään, että Jeesus Kristus on Herra ja koko maailman syntien sovittaja, myös etiopialaisten. Seuraava Raamatun kohta tuli heille rakkaaksi etiopialaisten parissa tehdyn lähetystyön aikana.

”Ja minä iloitsen heistä, siitä että teen heille hyvää; minä istutan heidät tähän maahan uskollisesti, kaikesta sydämestäni ja kaikesta sielustani.”

– Jer. 32:41

Etiopian vainotun seurakunnan keskellä elämällä sekä läsnä olemalla Helena ja Tapio saivat olla Jumalan kutsumalla ja osoittamalla paikalla. He saivat elää hengellisen herätyksen keskellä, oppia riippuvuutta Jumalasta sekä hänen johduksestaan. Jumalan tahdon mukaisesta elämästä seurasi usein räiskyviä tunteita ja jopa epäinhimillistä rohkeutta, jota ainoastaan hänen tahtonsa toteuttaminen antaa. Tänään he yhä elävät Jumalalle kunniaksi ja jouduttavat työllään Herran päivän tulemistä.

”Kaikella on määräaika, ja aikansa on joka asialla taivaan alla.” – Saarn. 3:1

Jeesuksen sydämen asialla on kirja lähetystyöstä. Lähetystyön monipuolista elämää on kuvattu mahdollisimman laajasti, jotta kirja so-
pii oppikirjaksi raamattukoulun tai lähetyskurssin opiskelijoille
sekä kaikille lähetystyön ystäville.

Etiopian lähetit Helena ja Tapio ovat elämällään ja läsnäolollaan to-
distaneet kristillisenkirkon herätyksen sekä vainot Etiopian ateistisen
kommunistisessa historiassa. Tarinat Jumalan johduksesta nuorenparin
elämässä saavat toivottavasti rohkaista monia. Heidän sydämensä asiana
oli Mekane Yesus -kirkon seurustelu- ja avioliittotyö ja etiopialaisen kan-
san herättely keskustelemaan tabusta nimeltä: ”Jumalan luoma seksi.”

Kahden elämäni suurimman sankarin kirjan toimittaminen oli minulle
ilo ja Pyhän Hengen innoittama työkalu itsetutkisteluun. Synnyin Räisä-
sen perheen esikoisena Etiopiassa ja vietin lapsuuteni Dembi Dollon
maalaiskylässä. Lapsenomaisesti ihmettelin vanhempieni työtä ja yhteistä
elämäämme kauniissa synnyinmaassani. En kuitenkaan ole ”syntyperäi-
nen etiopialainen”, vaan koen olevani suomalainen ja kotimaani onmpi
Suomi. Syntisenä ihmisenä olen sisäisesti musta, paha ja matkalla helvet-
tiin. Jeesuksen rakkaus sovitti minun ja sinun
synnit ristillä. Kiitos hänelle siitä ja nyt lähe-
tystyön johtamisesta rukouksin! Hänen sy-
dämen asiansa on, että pääsisimme kaikki
kerran Isän ja hänen luokse taivaaseen.

